

Ja tenen ordres d'anar a prendre...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

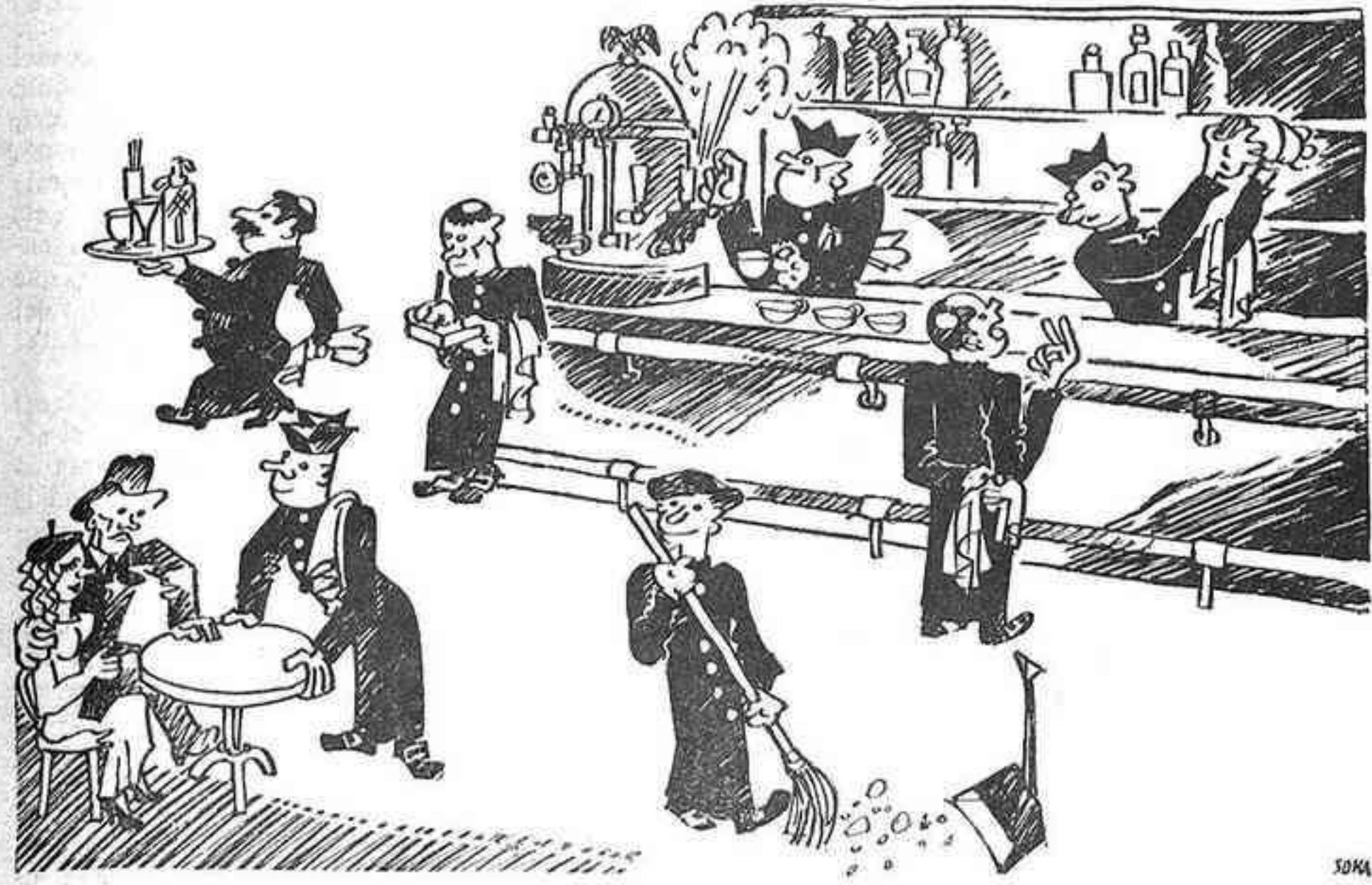
...possessió

Any V - Núm. 202

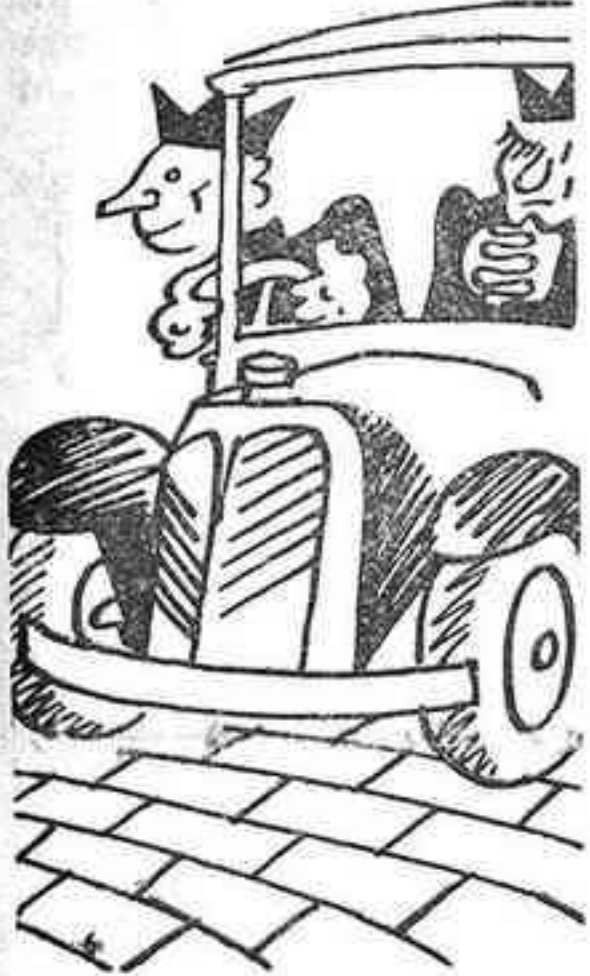
Barcelona, 8 de maig de 1935

Preu: 20 cèntims

UNA IDEA D'"EL BE NEGRE" PER AL PROXIM PRIMER DE MAIG...
...O NO SEMPRE SON ELS MATEIXOS ELS QUI S'HAN DE SACRIFICAR

Escena de bar

Escena de taxi

Escena de tramvia

Escena de teatre

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

Els nous consellers

L'obra pública de Vallès i Pujals

Hem anat a visitar el conseller d'Obres Públiques de la Generalitat senyor Joan Vallès i Pujals. L'hem trobat capficat, estudiant uns projectes i no hi havia manera de cridar-li l'atenció. A la fi hem vist que portava al cap, tirat endarrera, un catquet amb la següent inscripció: Para llamar, tirar del anillo.

En efecte, li hem agafat l'anella, que ens pensàvem que era de cabells, hem estirat, s'ha sentit una campaneta que tocava sota la caixa on seia el conseller gestor i tot seguit el senyor Vallès i Pujals ha estat per nosaltres.

—I bé, senyor Vallès, com li prova?
—Ja ho pot veure, treballant.
—Deu venir-li de nou tornar a aquesta casa després de tant de temps.

—Sí, però aquesta vegada estic tranquil; no hi és en Vallès i Taberner i podré treballar amb més tranquil·litat.

—I això de les obres públiques, no li'n ve de nou, a vostè, sempre dedicat a escriure?
—No! Però, que no recorda la meua magna obra *Elogi de Catalunya*? Doncs què era, si no una obra pública? Ara, doncs, en faré d'altres. De moment, em proposo de sortir cada dimenge per visitar Catalunya.

—Ah, ja, a veure les seves necessitats.

—No, senyor; perquè en justa reciprocitat Catalunya pugui fer el meu elogi; a *La Veu* ja ho tenen organitzat perquè sigui un èxit.

En aquell moment se sentiren uns crits de:
—Senyor Vallès! Senyor Vallès!

El conseller gestor sortí a la finestra.

—Ve? —digué—. Ja em porten obres per fer—. I dirigint-se al de baix cridà:
—Pujals aquí dalt!

EL PODER DELS NUMEROS

La Veu sempre ha tingut una fe extraordinària en els números i els seus tècnics electorals se n'han servit per demostrar-ho tot. Però poc es podien pensar que sense eleccions, amb números, es pogués demostrar també que havien guanyat.

A *La Veu* de diumenge, en efecte, en un solt a dues columnes titulat *No hi ha tals comissions gestores*, diu que no hi ha tals comissions gestores perquè en el decret de 28 de febrer es deia que les gestores es farien amb nombre

més reduït que el total de consellers de cada Municipi. Com

L'ALEGRIA QUE PASSA

—Visca, nois! Enfeinat amb el càrrec no es podrà ocupar de nosaltres!

Impressions fortes de la Volta a Espanya

Per fi hem rebut una lletra del nostre enviat a la Volta Subvencionada a Espanya. Primer ens diu que no ens ha escrit abans perquè resulta que no en sabia (d'escriure) i que ho fa ara que ja en sap gràcies a la il·lustració que li ha donat l'estar en contacte amb els germans d'Iberia. Naturalment, aquest contacte s'ha produït seguint el circuit, en aquest cas llarg-circuit.

El nostre enviat, aficionat de temps als "caballits" ens diu que es troba com el peix a l'aquarium donant aquesta volta, i que en aquesta ocasió està bategant el seu "rècord", el seu "rècord" d'ocasió. (A més d'anar en "caballits", fa col·lecció de cap-i-cues.)

A continuació va la continuació de la carta:

"Creieu-me que estic entusiasmat. Les estepes espanyoles donen goig de veure. Aquesta volta m'està resultant més divertida que el P. Laburu (q. e. p. d. a. m. d. g.). Llàstima que l'únic que s'aguanta dels qui fan el viatge, és un tal Canyardo, i encara, com que diuen que és un viatjant català, quan arriba als finals d'etapa li diuen que ja estan servits de guanyadors d'idem. De totes maneres, com que es tracta d'un bon corredor, de tant en tant pot aconseguir alguna nota destacada.

En conjunt, es pot dir que en aquesta Volta a Espanya, Espanya hi fa el paper de Quisasa a la Societat de les Nacions.

L'acte de la sortida fou, com tots els primers actes, un acte de preparació. Hi feren acte de presència el ministre (naturalment dimissionari) d'Obres Públiques i Privades, en representació de don Joan, que no hi pogué assistir perquè tenia "tridu" a Sant Josep Oriol. (D'ençà que és "tres en uno" té "tridu" molt sovint), el senyor Pujol, director de *Informaciones*, en vestit de recaptador de contribucions, tots els camions d'anunci de la península, de l'estranger i de més lluny i tot, i uns quants ciclistes en vestit de feina, o sigui, en vestit d'estar per carretera.

A la veu de *rompan filas*, tots ens posàrem en fila i cap a Valladolid falta gent.

Un altre acte bonic fou el del recinte de les màquines. L'acte en si no tingué res de particular, però donà lloc a què jo fiqués els peus a la galleda en presentar la meua Underwood a precintat. De totes maneres, em puc aconsolar pensant que un company de premsa presentà la seva màquina d'afaitar.

He tingut uns acompanyants de viatge immillorables. Un, que té un nas que es diu Maria del Carme, toca l'harmònica magníficament, i un altre sap menjar els plàtans sense treure'n la pell. Ens divertim moltíssim.

Les impressions que em suggereix la Volta, fins ara, són:

Que les dones d'Espanya tindrien de portar cotilla.

Que les carreteres són serps que s'entortolliquen al coll dels corredors. (Què us sembla?)

Que una galleda d'aigua ben llançada pot refrescar ben bé un *routier*. (Sobretot, si li llenca la galleda i tot, està ben fresc.)

Que el corredor que espera que vinguin les pujades per apretar, no arribarà enlloc, perquè ja se sap que les pujades no poden moure's.

Que hauria de suprimir-se les pujades.

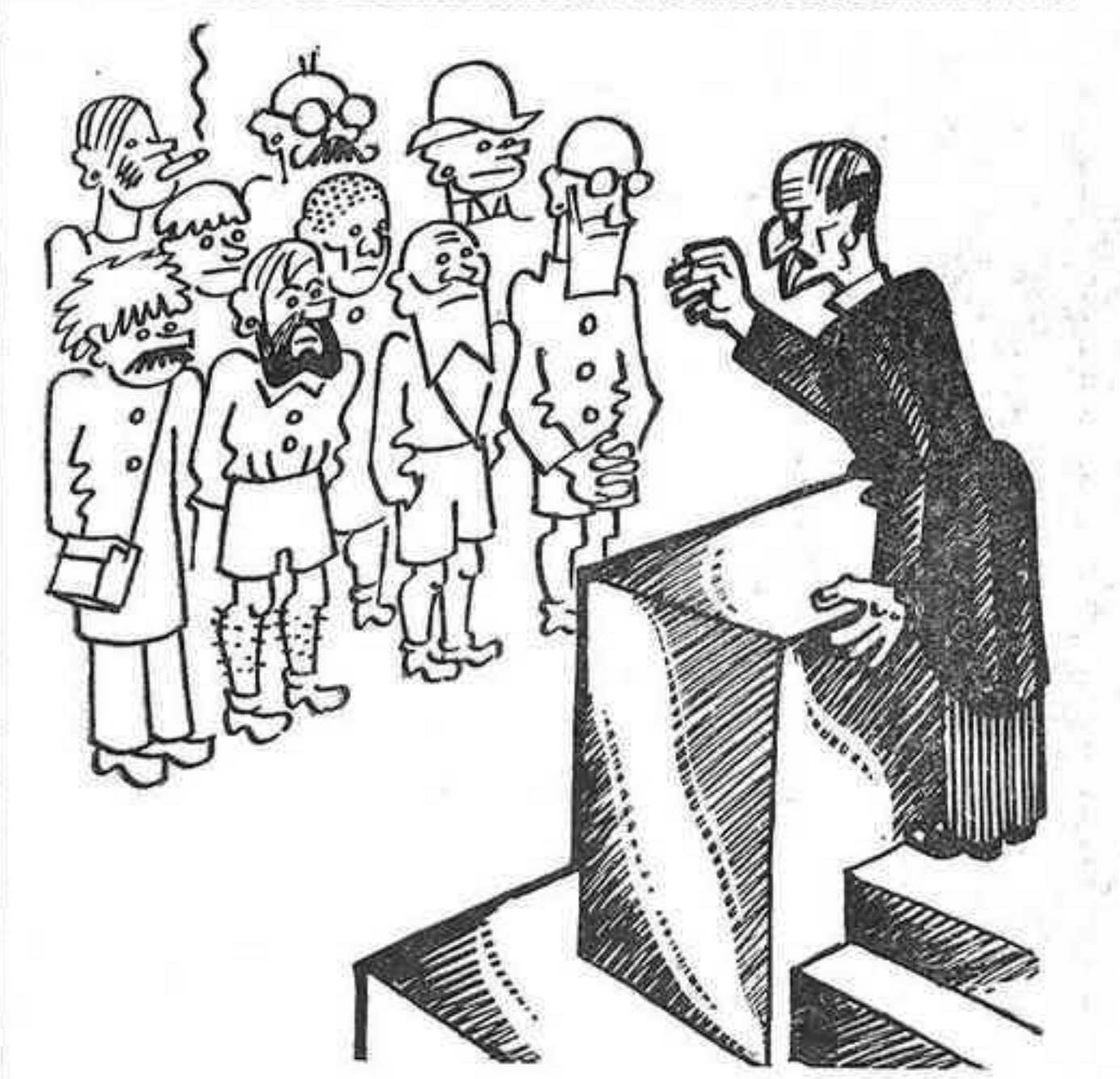
Que hauria de suprimir-se els corredors.

Que la Volta a Espanya haurien de fer-la els anuncis sols (setmanari català) i el senyor Pujol.

Que donar una volta en bicicleta no és el mateix que donarla amb un Chrysler a l'Estadi, i

Que això que a Valladolid contonguessin els ciclistes amb les *Misses de tournée*, demostra que allí dalt tenen de

catedràtic el Royo Villanova. I res més. Tornaré a escriure quan ja torni a no saber-ne."

JOVENTUTS DE LA LLIGA
Cançons amb gestores.

Los Jochs Florals

En els Jochs Florals (abans "los Jochs Florals") d'aquest any, no s'ha premiat pas els versos per llur valor intrínsec, sinó tenint en compte la seva resistència i la constància dels seus autors. Així, el poeta Perarnau feia vint anys—d'ençà que, segons les aparences, té ús de raó—que anava a la cacera de la Flor. El no menys poeta (i ferrer de Santa Maria de l'Estany) Felip Grangés, en feia ben bé quinze que hi enviava *Els altars vota el camí* per la Viola, i li han donat l'Englantina. I Roig i Llop en feia dotze — segons pròpia confessió— que anava darrera la Copa.

S'ha tractat, doncs, d'una cursa de resistència.

El poeta Perarnau va voler que la seva Flor Natural adquirís una ressonància excepcional. I, en col·laboració amb en Brunet, va organitzar-se un pla de publicitat que atragués l'atenció popular envers la seva cavalleresca figura. Primer en Brunet, des de *La Veu*, va descobrir que en Perarnau havia estudiat vuit anys al seminari de Vic. I aleshores en Perarnau, per demostrar que l'haver estat vuit anys en un seminari no volia dir res per a un home tan esquerrà i tan poeta com ell, va enviar la

LA CANÇÓ DE L'ENFADÓS

—Noia, no em pots canviar el disc?
—No, si és la ràdio...

cèlebre carta oberta a la premsa en la qual anunciava que, trencant la tradició, no portaria la Flor a la Mare de Déu de la Mercè, sinó que la portaria a la tomba de Macià, perquè, segons el poetarri, "si per ell hauria donat la vida, és just que li doni la Flor". Aquesta carta va mobilitzar tot el clergat floralista, i finalment en Perarnau va haver de confessar, plorant, que la idea no havia estat seva, sinó d'en Brunet, que volia fer xim-xim a honor i glòria de l'escola vigatana de la qual en Perarnau procedeix.

I per demostrar que ell era innocent del tot, diumenge al vespre va portar mig ram a la Mare de Déu i mig ram a la tomba de Macià. "Així tothom estarà content", va dir.

El públic del Palau, diumenge va poder fer-se càrrec que això de la família floralista és una veritat de debò. Resulta que tots els clergues llorejats tenien un cognom igual. La senyoreta Maria L. Morales, secretària, els cridava per aquests noms: Camil Geis Pebre, Pere Verdager Pebre, Anton Navarro Pebre.

De totes maneres, tothom va convenir que el cognom comú era el menys indicat que podien tenir, per la seva picantor, aquells senyors ensotats.

La nota més remarcable de la festa va ésser l'entusiasme del senyor Pich i Pon. Sobretot quan el poetarri Grangés parlava del rocatam i del pastorim i de la feram. El senyor Pich estava meravellat que existís algú que, en vers, parlés tan bé com ell en prosa.

Sembla cosa demostrada que el sabadellissim Joan Costa i Déu tingué una part activíssima en la composició de la Viola, signada pel no menys sabadellissim mossèn Camil Geis (i Pebre, segons la senyoreta Morales). Si més no, és cert que va revisar els versos després d'escrits. I que després d'uns versos que fan:

Al lluny deixava la ciutat
—una i diversa com un polie-
[dre]—
i aquella catedral que he som-
[niat]
talment un gran Crec-en un-
[Déu de pedra.

en Costa i Déu va escriure aquesta acotació: "Es massa gros aquest Crec-en un-Déu."
Però resulta que mossèn Geis i Pebre no va comprendre bé el sentit de l'observació, i va afegir, al vers precedent, el que segueix:

Es massa gros aquest Crec-en
[un-Déu]
per una fe massa petita.
Ja en tindràs prou, em dic, cor
[meu],
amb un obscur recó d'ermita.
La qual cosa demostra que en el que realment creu mossèn Geis i Pebre és en un gran "Crec-en un-Costa-i-Déu".

El sopar dels Jocs semblava un funeral, segons frase del poetaide Joan M. Guasch. Quan, tot d'una, el poeta Janés els va llançar un poema pornogràfic entre cap i coll. I aleshores, és clar, com que hi havia molts Pebres (sempre segons la senyoreta Morales), la cosa es va animar i tothom feia l'ull viu. Tant, que quan en Janés va acabar la tercera part del poema, que es deia *Cambrà Nupcial*, en Joan M. Guasch demanava amb gran insistència que llegís el poema del bateig.

El senyor Puig i Cadafalch va ésser l'encarregat de tancar la festa amb pany i clau, després del sopar. I l'home va declarar que, davant d'aquella florida de joventut que hi havia a la taula, es veia ben clar que els Jocs Florals no moririen mai. Cal remarcar que entre els assistents hi havia *los* senyors Francesc Mateu, Enric de Fuentes, Casades i Gramatxes, Cabot, Amade, Guasch, Cases-Carbó i molts i molts d'altres nascuts en els temps prehistòrics de la infantesa de la Mistinguet. Hom va calcular que, sumats tots els anys dels assistents, incloent-hi l'aportació no gens despreciable dels del senyor Puig i Cadafalch, produïen una xifra igual a la dels del segle vint, amb els seus interessos compostos.

CORBATES GRANDMOND
Jamai superades

SASTRERIA I CAMISERIA DANIEL'S
LA MILLOR INDISCUTIBLEMENT

amb el cor a la mà

LA POCA SORT DEL SENYOR DURAN I LA PEDRA PICADA DEL SENYOR VALLES

Divendres a dos quarts d'una del migdia van prendre possessió dels seus càrrecs els nous gestors generalitaris nomenats pel senyor Pich i Pon.

El primer canvi d'impressions que va celebrar el Governador general interí amb els seus gestors degué transcórrer plàcidament i sense discussió de cap mena. Així, almenys, va dir-ho el senyor Pich als periodistes. Després, però, els va afegir:

—Respecte la designació de les persones que han d'ocupar les quatre Conselleries restants...

El senyor Duran i Ventosa el va interrompre amb vivesa: —Perdó, senyor president! Són tres els gestors que manca nomenar!

—Sí, sí, tres — va rectificar el Governador general sense concedir-li importància i donant a entendre que s'havia equivocat. Al dia següent, però, en rebre el senyor Pich els periodistes, els va dir:

—De les quatre Conselleries que manca proveir, dues seran ocupades immediatament; les altres dues no ho seran fins d'ací algun temps. Depèn de com quedin els serveis de Justícia i Ordre Públic.

Exactament, el que volia el senyor Duran.

En canvi, el senyor Vallès i Pujals havia estat més afortunat. Ell mateix ho deia:

—Al principi, la Conselleria de la Pedra picada no la volia ningú. Ara, a tots els feia goig!

EL PRIMER DE MAIG

—Què pendran?
—Un soldat.

L'INEXPLICABLE DUBTE

El dia de la presa de possessió dels nous consellers, el senyor Sedó tenia una conversa molt animada amb un grup de radicals.

—No sé—deia—si em quedaré amb la conselleria d'Obres Públiques o d'Economia. Del grup de correligionaris sortí un crit unànim d'estupor:

—A Obres Públiques, heu d'anar! A Obres Públiques!

Un dels presents volgué precisar més:

—A Economia, no hi ha altra cosa que papers...

QUI MANDOLI, MANDOLI

La presa de possessió dels nous gestors va portar com a conseqüència que els fossin habilitats els despatxos del Saló de Sant Jordi, tal com eren abans del 6 d'octubre.

Quan el pausat senyor Rubí anà a comunicar l'ordre al senyor de Prat, aquest va agafar les seves coses i es va traslladar a Governació sense necessitat de fer-s'ho repetir:

En canvi, el senyor Màndoli no volia cedir el que va ésser Saló de Consells sense lliurar aferrissat combat:

—A mi — deia al senyor Rubí —, o em porten una ordre escrita de Presidència, o no me'n vaig!

Al cap de dues hores, més aviat llargues, el Cap de Cerimonial de la Generalitat, gairebé ja l'havia convençut:

—Però, on aniré? — li oposava encara el senyor Màndoli.

—Home! No sou Cap d'Administració Local? Doncs aneu a Governació, que és on teniu la vostra oficina!

—No puc tornar-hi! Allà no hi tinc simpaties!
—Doncs ocupeu qualsevol despatx de la casa que no sigui aquest!

FLOR NATURAL

Mimosa, flor de febrer

Groc fi d'or vell.

Mimosa, flor de febrer, borrisol d'or de casulla, que arribes quan l'ametller silenciosament s'esfulla.

Mimosa, mimosa, no seas zalamera ni engañosa, iú ya sabes que te quiero que por ti me muero.

¿De qué estás celosa, Mimosa, mimosa?

Tu que tens el goig intern que et puja per dins la soca quan venen les nits d'hivern encara fas el tgnoca.

Mimosa, mimosa, Etc.

I, a voltes, has somniat, voltada de boires blanques, que portes la immensitat pengim penjam per les branques.

Mimosa, mimosa, Etc.

Estarrufa un poc el cor tu que ets flor estarrufada, s'estarrufarà la mort si et veu tant estarrufada.

Mimosa, mimosa, Etc.

I diga'ns que el bes del sol que les branques t'estremia era bell com el mussol que canta a la rectoria.

Mimosa, mimosa, Etc.

I no ens diguis pas res més sens permís de la censura. El vers dóna pocs diners: en dóna molt més l'usura.

Mimosa, mimosa, Etc.

Si ens esfullessis del cor l'hivern de febre i boirina... i Per culpa d'aquesta flor ens fas veure la padrina!

Salvador PERARNAU

ENCLANTINA

Els altars vora el camí (1)

En el relleix solitari, entre mig del rocatam, fa segles senti pujar-hi l'esgarip de la feram.

El vol d'un tudó que passa i s'ajoca en aquest cim; el porc senglar que s'ajoca o s'esmuny d'un pastocim.

Felip GRAUGES i CAMPRODON

(1) En vista de les circumstàncies, aquest versos no podran ésser recitats en públic per ésser considerats af'ustus a l'actual situació política.

En efecte. Al cap de mitja hora, en un recó del Saló de Sessions de la Generalitat hi havia una tauleta americana damunt la qual hi havia una màquina d'escriure. Davant de la tauleta hi havia una mecanògrafa que mirava el sostre, i a un costat, el senyor Màndoli que passejava pel Saló.

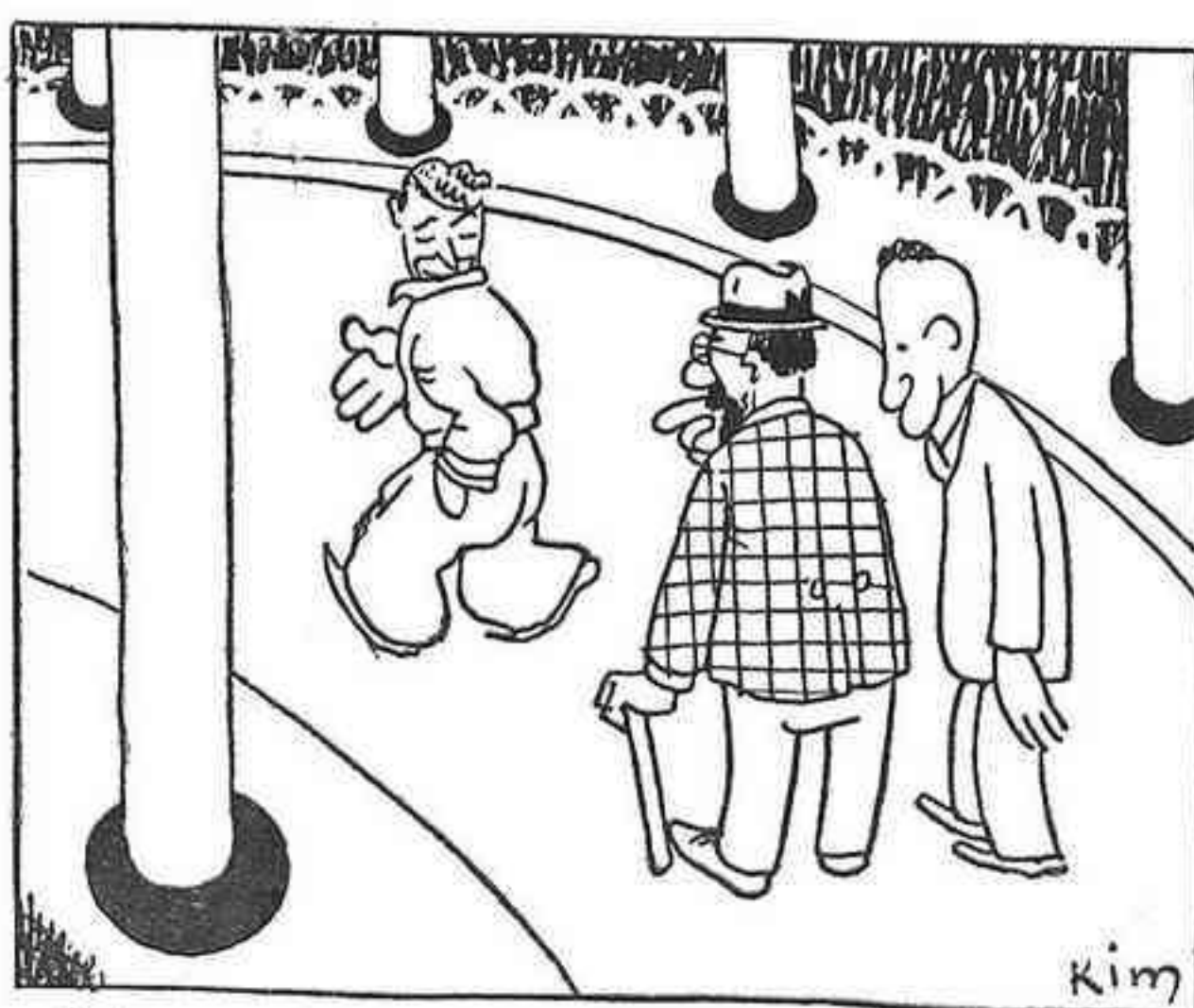
A cada turista que entrava a visitar el magnífic Saló, se li acudia la mateixa pregunta: —I aquell senyor, què hi fa allà?

—Però, on aniré? — li oposava encara el senyor Màndoli.

—Home! No sou Cap d'Administració Local? Doncs aneu a Governació, que és on teniu la vostra oficina!

—No puc tornar-hi! Allà no hi tinc simpaties!
—Doncs ocupeu qualsevol despatx de la casa que no sigui aquest!

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits a quinielas pels asos de la pala.

—Què, on va Mr. Miller?
—Psè, a donar una volta...

BEN IGUALS!

Dies enrera el senyor Eduard Batalla va encarregar a un taller d'articles de cuiro la confecció d'una serviette que a més d'un escut de la Generalitat havia de portar gravat un retol platejat que digués:

Delegado especial de servicios sociales y del ministerio de Trabajo en Cataluña.

Quan li van portar la serviette, l'home no va voler, però, de cap manera, acceptar-la. El no la volia d'una pell mat, sinó de xarol, com la que tenia el senyor Pich i Pon!

A la fi li fou servida, i tant li va agradar, que quan no té papers per posar-hi, per fer "bulto" s'hi posa el llistí de telèfons.

Ara que el bo serà el dia que se li acudeixi al senyor Batalla de comprar-se unes ulleres com les del senyor Pich.

FENT-SE UNA CULTURERA

El Dia del Llibre, a una de les principals llibreries de Barcelona, va entrar un singular comprador.

—Déu vos guard—féu derigint-se a un del venedors—, servidor, aprofitant això de la rebaixa del deu per cent, voldria fer una tria de llibres per completar la biblioteca.

—A les seves ordres — respongué el dependent—. Quina mena de llibres desitja? Literatura, novel·la, filosofia, teatre?...

—Oh, m'és igual tot això; jo el que necessito és que facin divuit centímetres d'altura: és la mida dels prestatges, sap?

—Doncs, ben mirat, no estaria malament un automòbil de 16 estruços!

VIDAL RIBAS, FOTOGRAF... AMATEUR

Durant els primers temps de la República, el senyor Vidal-Ribas va passar més aviat que altra cosa, desaparebut. Fou amb motiu del conflicte entre parcors i propietaris, que l'home va començar a bellugar-se. Cada dia anava a Governació!

Després, es va eclipsar, i no se'l va tornar a veure fins allà el 10 d'octubre. A partir d'aquesta data, el senyor Vidal-

Ribas amb el seu — no ens atrevirem a qualificar de flamant; l'ús constant hi havia deixat marcat el seu pas—, amb el seu uniforme de capità de complement d'enginyers — deiem—, anava cada dia a la Generalitat, tot lluint una brillant pistola.

Després va tornar a fer-se foncdis. Dimarts de la setmana passada, però, amb motiu de l'estada de les Miss a la Generalitat, el senyor Vidal-Ribas tornà a aparèixer per la Generalitat, aquesta vegada acompanyat d'una màquina de retratar.

Vidal-Ribas va passar-se tot el matí retratant per tots costats una Miss de les més boniques. La més Miss, segons declaració oficial.

Com es pot veure, entre les jornades d'octubre i les de primavera, hi ha un matís...

DELIRI DE GRANDESES

L'episodi de la pèrdua del despatx del senyor Màndoli, encara que rigorosament cert, ha estat escampat amb tanta constància pels funcionaris d'Administració Local, els quals no li han perdonat encara—entre altres coses—, que en anar a prendre possessió del seu càrrec, pengés a la paret un cartellet que deia:

Comunicacions més freqüents i en el qual, començant pel senyor Cambó, hi havia tots aquells barcelonins als quals se'ls suposa una fortuna no inferior a cinc milions de pessetes.

Per això mateix, es fa difícil de passar cinc minuts a Governació, sense que la gent de la casa, després de contar-vos la feta de la llista dels amics íntims del senyor Màndoli, us expliquin que una vegada, amb motiu d'un vermut d'honor ofert a un funcionari que es jubilava, el senyor Màndoli s'oposava a què el vermut fos servit a Governació, perquè això representaria un augment en el preu.

—Serà sempre un plus de vint o trenta cèntims!—deia.

J. N. V. — Bona idea. Tot anirà bé, si la censura és del mateix criteri.

Xim-par-C. — Felicitacions per la constància.

Teresa. — Fuig, dona, fuig! Quimet IV. — Sereu venjat. Cartró. — Es publicable.

Referèndum. — Llegiu la resposta anterior i interpreteu-la completament al revés.

Laura. — Es tan bo, que Marck Twain ja ho havia escrit exactament igual.

R. P. R. — No us sorprengui tant... Concixeu en Rojha?

C. Or. Secat. — Si el censor no identifica l'ase volador, la cosa anirà com una seda.

Pau Repau. — No cal que insistiu, no; ja es veu...

Garatge. — Fem el que podem, no el que volem.

Caixa d'Estalvi de la Generalitat de Catalunya

La Caixa d'Estalvi de la Generalitat de Catalunya fa avinent que, a partir del diumenge dia 5 del mes que som, resten obertes al públic, per a totes les operacions pròpies de la Caixa, les oficines centrals que s'inauguraren a l'edifici de la seva propietat, carrer de Fontanella, 7.

Barcelona, 8 de maig del 1935.

LA DIRECCIÓ

El Be a les fogues

LES ESTRENES

Al Catalunya hi hem vist aquesta setmana dos films anglesos. El cinema anglès, si no té els recursos materials de l'americà, té, potser, més malícia, més intel·ligència i sap salvar films que els americans ni s'arribarien a proposar de fer pel fracàs segur que representen.

Aquests films que els anglesos salven són els de tenors i salvar un cosa així, no sabem ben bé si és un mèrit o un crim, però quasi és un rècord de salvament de naufragats.

El film de què es tracta es titula *Por tu amor*, i en ell hi canta, en anglès, un tenor italià que es diu Franco Foresta, però hi ha dos còmics anglesos molt bons, que són Arthur Riscoe i Naunton Wayne, que el fan desaparèixer. L'acció del film passa a Venècia durant el Carnaval i el curiós del cas és que no s'hi sent tocar la famosa peça *El Carnaval de Venècia*, ben coneguda i tocada pels nostres pares amb totes les variacions possibles i impossibles. Un film d'aquells que es van a veure amb por i després es troba que no n'hi ha per tant.

Una aventura de Sherlock Holmes, com el seu nom indica, és una aventura de Sherlock Holmes, que ens indica de quina manera el senyor Sherlock Holmes ha envellit en aquests darrers temps. En el film, però, hi ha prou assassinats per arribar a interessar el públic i fins i tot la policia.

Hem vist al Fantasio un film alemany *Una festa en Palacio*, l'acció del qual passa a Rússia en temps dels Tsars i, per tant, degut a això i al títol hi ha unes grans festes en uns grans palaus i un gran duc que és una mala persona que es pensa que totes són per a ell, i un ajudant que se li rebella i s'enamora de la noia, i la noia s'enamora d'ell, i pateixen molt i una opereta tot plegat. Però una opereta sense quasi música i amb una actriu de caràcter, que és Adele Sandrock, que val la pena de veure.

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5.
Telèfon 21963
Tarda, continua: 3'30, 5'30, 7'30. Nit, a les 10.
DIBUJOS DOCUMENTAL
DAMA POR UN DIA
per May Robson, Jean Parker, Glenda Farrell, Warren William, Barry Norton
Butaca: 2'20. A les 7'30: 1 pesseta

El *Amuleto*, que han estrenat al Capitol, és una adaptació al cinema de *La Mà de Mico*, que és una obra de gran guignol traduïda de l'obra anglesa *The Monkey's Paw*, amb tots els seus esgarriaments, però amb un final feliç, o si-

gui per guarir els esperits. El final i algunes escenes del mig destrueixen, doncs, tot l'efecte que s'havia proposat d'obtenir l'autor en l'obra teatral i que no hi ha dubte que obtenia.

PUBLI CINEMA
Passeig de Gràcia, 57
Telèfon número 7968
Sessió continua 3 tardes a 1 matinalada
Seient 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

El Remolino, l'altre film del Capitol, és la història d'un gangster bona persona i, per tant, tolerat perquè demostra que es pot ésser dolent mentre es sigui bo.

El protagonista, en començar, no és més que el propietari d'un circ i jocs que es guanya la vida fent trampes i acaba a presidí, i quan surt es dedica a negocis bruts, fins que troba una filla que s'ha fet periodista i perquè no sàpiga el que ell havia estat mata el qui havia descobert el seu secret i es suïcida després. En el film hi ha escenes molt bones, entre elles les dels dies que pare i filla passen junts d'amagat de la mare que, creient el seu marit mort, s'ha casat amb un home honorable.

Aquest film és ple de suggeriments per a molts policies als quals només els falta descobrir-se una filla.

A remarcar i a celebrar l'orientació de l'empresa del Capitol de catalanitzar totalment, no solament el local, sinó fins els anuncis que dona a la premsa castellana. Parodiant l'eslogan de *La Publicitat*, haurem de dir als nostres lectors: "Català, el teu cinema és el Capitol!"

Al Maryland hi hem vist un dels films bons de l'any, *Dama por un dia*, d'una fantasia i d'una vida fantàstica. També hi surt un gangster, però és tan bo, que és la fada del conte de *La Ventafocs*, que d'una pobra venedora de pomes del Broadway en fa una gran senyora, que dona una recepció a la qual assisteixen l'alcalde, el governador i l'aristocràcia d'Hollywood, i això no per art de màgia, sinó de la manera més natural del món. Una veritable delícia que cal no deixar-se perdre.

A l'Urquinaona hem vist també un film de gangsters. Com que es tracta d'un film espanyol, els gangsters no hi fan res, però fan el film, que ja és prou. Es titula *Doce hombres y una mujer* i ella és la senyora López Herèdia, antiga coneguda nostra de quan l'any 1915 era primera actriu en la companyia d'Ernest Vilches al Poliorama, que hi fa un paper de noia jove. Els dotze homes van emascarats i la mujer maquillada, però també sembla que vagi emascarada, no amb màscara, sinó amb emmascaretes.

ELS NOSTRES PRIMERS PARES

—Qui sóc?...

L'acció del film és molt senzilla: quan la senyora Herèdia és pobra, camina sempre per un carrer o altre; quan és rica, entra sempre per una porta o altra. D'aquesta manera pot ensenyar els models de la casa Pere Rodríguez, uns més senzills, els altres més complicats.

L'argument també és senzill i complicat. Una noia, filla d'un milionari que en el film és el propietari de la fundició Girona, és feliç i estimada de tothom.

Un dia, però, els enemics del seu pare se'n van a Borsa i comencen a dir mal de la casa i tot seguit els valors d'aquest van baixant, baixant i el propietari, mirant-s'ho en un aparell d'aquells que en surt una serpentina, però que ací la serpentina no corre. El pare fa veure que es desespera i després fa veure que es mata.

I ja tenim la senyora López Herèdia que es queda com les rates i s'ha de fer un vestit a can Pere Rodríguez que no pot ésser ni de dol i, anant de casa en casa dels seus amics, que li diuen per ordre de l'autora de l'obra que no la volen rebre, perquè ara és pobra.

A l'últim troba, però, un xicot molt simpàtic, també un altre amic que la convida a un reservat, però ella, en veure que allò és un reservat, diu: "Ah, això sí que no!" i se'n va i troba una noia pobra que se l'endua a casa seva i resulta que viuen al mateix replà un estudiant de música, pobre, la noia pobra que vol ésser balladora i un obrer pobre que no té feina perquè treballava a la fundició Girona i vol ésser boxador. I se la queden amb ells. Però a la senyora Herèdia li sap molt de greu allò, i els escriu una carta dient-los que es va a suïcidat i agafa un revòlver, però quan ja està a punt de fer-ho, passa un auto i l'atropella i se l'enduen i passa temps i no sabem si s'ha mort, però resulta que, desgraciadament, aïll, afortunadament, no, i la trobem que és una altra senyora Herèdia, ri-

ca altre cop i com presidenta d'una mena de club d'homes que sempre van emascarats i ella els diu que s'han de dedicar a arruïnar la gent, i s'hi dediquen. Es ací que la senyora Herèdia, en veure que els homes porten màscares blanques, ella, amb l'ajut del maquillador i de les llums, comença d'emascarar-se de negre, al front, al coll, a l'escot, a les galtes, segons les escenes, i a lluir amb el frenesí que és de suposar els models de la casa Rodríguez.

I és fent aquestes coses que en un auto es va passejant pels passeigs de Montjuïc, que figu-

ca altre cop i com presidenta d'una mena de club d'homes que sempre van emascarats i ella els diu que s'han de dedicar a arruïnar la gent, i s'hi dediquen. Es ací que la senyora Herèdia, en veure que els homes porten màscares blanques, ella, amb l'ajut del maquillador i de les llums, comença d'emascarar-se de negre, al front, al coll, a l'escot, a les galtes, segons les escenes, i a lluir amb el frenesí que és de suposar els models de la casa Rodríguez.

I és fent aquestes coses que en un auto es va passejant pels passeigs de Montjuïc, que figu-

MOLT BEE!

Dissabte, al Liceu, inauguració de la temporada de Balls Russos. O, si es vol, de la temporada de Primavera. El teatre, ple com gairebé un ou.

Aquests Balls Russos, són els de Monte-Carlo. O siguin els Balls Russos Blancs.

Totes les dansarines, ben entès, són filles de ducs i d'arxiducs de l'antiga cort imperial dels Tsars. Com es pot veure, aquestes noies no s'han resignat a ballar-la magre.

Les Silhdes, malgrat un nom tan tristament evocador, és un ballet bufó, bufó, bonic, bonic; gairebé diriem *mono*.

Música de Chopin, evocació romàntica, tu-tus fins a mitja cama... Sense l'ombra irreverent de Charlot, que plana constantment damunt de tanta perfecció clàssica, el ballet seria perfecte.

Contes russos substituï el *Bal*, l'única estrena anunciada per aquesta vetllada.

GRAN TEATRE DEL LICEU
BALLETS RUSSOS DE MONTE-CARLO
Avui, a les deu nit
Los Cuentos Rusos
Jardín Público
El Bello Danubio Azul
Demà, a les deu nit
Les Sylphides
Los Presagios
Scheherezade

Contes russos és un ballet perfecte, fet de gràcia, d'enginy, de color i de moviment.

Els presagios, que tan feien barallar els nostres crítics, la temporada anterior, és un ballet filosòfic i metafísic. Una mena de ballet original del doctor Serra Hunter. Prescindint de l'argument —no el varem voler saber, ni ganes— ens impressionà favorablement la coreografia, molt macle, molt enèrgica, molt ambiciosa.

ra, perquè ho diuen els rètols, que són París, Londres, Nova York, Roma, etc., etc., i fent tant de mal com pot, particularment al públic. Però ve un dia que es cansa de fer mal no encara al públic, desgraciadament) i es veu com encarrega a una mena de detectiu Romal que endevini qui són els *doce hombres*, i, és clar, va a Montjuïc i ho veu tot seguit, i resulta que són aquells qui varen arruïnar el pare de la senyora Herèdia. I aleshores ella comença de protegir aquells tres pobrets i els dona una festa i quan hi van pensant-se que veuran una desconeguda, es troben que és la senyora Herèdia, que no s'havia suïcidat, com havia dit, i en comptes d'estar tristes es posen contents i després ve que la senyora Herèdia es venja d'aquells *doce hombres* ja

ACTUALIDADES
UN PROGRAMA EXTRAORDINARI
1.ª Estrena del documental FOX, S. M. el Rey Jorge V de Inglaterra
25 años rey demócrata
Els acontexaments europeus durant els episodis del seu reinat
2.ª NOTICIARI FOX MUNDIAL
La volta ciclista a Espanya
La cerimònia fins a Lourdes i altres
3.ª 4 INTERESSANTS DOCUMENTALS en espanyol

no ens recordem com, potser dient-los que haurien d'assistir a l'estrena.

El fet és que, sigui aquesta o una altra la venjança, la nit de l'estrena de *Doce Hombres y una Mujer*, tota la companyia que havia perpetrat el film es trobava a l'amfiteatre de l'Urquinaona i varen haver d'escoltar i veure, no sols el que ells feien al lleng, sinó les rialletes del públic que, això sí que cal dir-ho, no s'hi va avorrir un moment. Ignorem, però, si la senyora López Herèdia s'havia proposat de fer un film còmic.

Poesia

La secció de cinema del *Full Oficial* és de les més divertides de la premsa mundial. En el darrer, és a dir, no el darrer, sinó el penúltim, el que sortí el dia 2 de maig, l'endemà de la Festa del Treball, publicava una gasetilla sobre el film *Tres lanceeros bengalies* que acabava així:

En les escenes a l'aire lliure que comporta, apareixen paisatges de gran bellesa i quadres de grandesa espectacular mai no captada per la ullera. Ignorem la bellesa espectacular dels paisatges que el redactor del Full Oficial capta amb l'ullera.

Troblem que aquests records de vacances al camp i d'expansions a l'aire lliure són massa íntimes per a explicar-les al públic.

Diumenge passat va celebrar-se amb la solemnitat acostumada, la gaia festa de *Ios Jochs Florals* de Barcelona, i com fa temps ve succeïnt —qüestions de normes, naturalment— no foren pas els poetes dels quals es parla els qui hi aportaren la glòria de les seves composicions. *El Be Negre*, que abans que tot és un setmanari obert a tots els batecs espirituals i que admet i combrega amb els sentiments més anàrquics quan aquests són vehicle d'un estat d'opinió que aspira a un millorament artístic, s'ha cregut amb el deure d'acollir en les seves pàgines les signatures —prestigioses, indiscutiblement— dels principals poetes que diumenge passat no prengueren part a la nostrada festa del Palau de la Quincalleria Catalana, donant així una justa publicitat a les obres d'aquests "sense-Jochs", als quals desitgem llargs anys de vida per a glòria i fermaça (com diria en Navarro Costabella) de les lletres de Catalunya.

Heus ací, doncs, les poesies dels poetes seleccionats pel *Bé Negre*:

FANTASIA XINESA
de Marià Manent Lema:

Txan-ke-pei-lin (baixos)
Batec de cireres,
carícies i vent,
remors primiceres,
rosada i argent.
Xan-su-lin camina
tot petjant un prat,
joia cristal·lina
de l'enamorat.

El te que fumeja,
tragit del carrer,
qui repapreja
qui no sap què fer.
Xan-su-lin
va anar morint
a poc a poc
(n'estava tant de groc!)

MUSEU CATALA
de Josep M. López Picó
Lema: *Entrada Lliure*
Manolo Hugué

Colom
Copeu com ningú més
—precisa i neta—
l'esplai aurífic del burgès:
l'amanideta.

Viladomat
D'un roc en feu un pit,
bellesa pura.
Sou l'heroi del dia i de la nit
fent escurata.

TAVERNA
de Sebastià Sánchez Juan
Lema: *Aigua*
Han dut una botella verda
per a mi.

Gastó A. (ah?) Mantua *El rosari de l'aurora*.

—Aquesta comèdia — declarà el seu autor— està treta de *La fera domada*, de Shakespeare.

—Ai, si ho saben els d'El Be Negre! — féu algú dels presents.

—No em fa por—respongué, serenament, en Mantua—. Jo mateix ho declararé quan faci l'autobiografia.

Volia dir l'autocrítica.

Sempre DANIEL'S
Corbates GRANDMOND

Shakespeare interpretat per Mantua?

La profanació de les tombes continua.

El rosari de l'aurora és un bon títol.

Un bon títol i un bon acabament per a l'obra.

LA COMPRA DE L'AVIÓ
—I on se li ha d'enviar?
—No, no, enllac. Me l'enduré posat.

3 LANCEROS
3 BENGALIES
3ª SEMANA
en
3 COLISEUM
SIN REESTRENO
HASTA OCTUBRE
GARY COOPER
FRANCHOT TONE
RICHARD CROMWELL

Ella en sabia acariciar teranyini i sabia sofrir, [nes tremoladissa i tendra. Per quins diables no s'apuja [el vi?

ESPIRALS DE FUM

de Carles Sindreu Lema: *Especials* Ara Encén La Cigarreta De Pesseta. Blau —el fum— Com una nau. (Sense Rovira ni Virgili).

El cendrer plora cendra son- [rosada Mentre la cigarreta, desmaia- [da. Es torna blanca com el paper [fi... Talment la boira del matí.

Hem demanat una poesia inèdita a Josep M. de Sagarra, però el primer poeta de Catalunya ens ha respost que li era impossible atendre el nostre prec, tota vegada que disposa de molt poc temps i li precisa fer-ne un meticulós esmerg.

No em vingueu amb versos, que no estic per perdre el temps. Ara, si us és igual, us faré un drama en tres actes—ens ha dit en Sagarra amb ganes evidentsimes de correspondre.

I molt abans que li responguéssim res en concret, ja ens havia enllestit el primer acte. Meravellosa fecunditat!...

NOTICIARI

El crític de poesia de La Publicitat, i a estones poeta, Joan Teixidor, ha publicat setona el títol *Joc Partit* el seu segon llibre de versos. Del contingut d'aquest llibre, el que més ens ha sorprès han estat els dots de retocador del seu autor. D'una de les seves *Elegies* aparegudes a La Publicitat la diada de Nadal del 1932, incloses suara al seu *Joc Partit*, n'hem pogut sorprendre, entre altres, aquesta flament rectificació:

El vers que deia: ... Això ja és una altra cosal Aquella primera imatge d'un avantguardisme desvergonyit, la veritat, ens amargava l'existència. En Teixidor es va moderant.

Llàstima que, posat a retocar, no ho hagi fet també amb els versos que formen part de la pròpia *Elegia* (pàg. 61 de *Joc Partit*), que diuen:

Amb aquest *Joc* si que ens heu *Partit* pel mig, Teixidor!

En Carles Sentís ha estat tramés amb tota urgència a la barriada de La Salut per a escriure una informació per a "L'Instant" dedicada ls metges de Barcelona.

El nen Utrillo ha demanat una mica de bigotis a en Màrius Aguilar.

Creacions DANIEL'S Corbates GRANDMOND

CORBATES GRANDMOND EN TOTS ELS GUSTOS I PREUS DANIEL'S

Corbates GRANDMOND Elegància incomparable DANIEL'S

PHILIPS COMPTAT LLARGS TERMINIS

RADIO UNIVERSITAT Rda UNIVERSITAT, 1

Per a vestir amb elegància i per pocs diners Casa Bastida PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreteria i Camiseria sistema Nord-Americà Els nostres aparadors us ho demostraran amb nombrosos maniquins de cera, amb vestits de teles de gran gust i bona qualitat i estils de la més perfecta distinció, a uns preus incomptables. Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, en vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt. Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 Ptes. — Pantalons a 4'95, 7, 8, 10 i 15 Ptes. Camises zèfir a 4'95 i 7'95 ptes., i de seda a 12 i 15 ptes. Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 ptes.

SECCIO A MIDA: SECCIO DE VESTITS DE NEN per a totes les edats i de totes les formes amb teles de gran gust estil anglès, a mida, des de 40 pessetes. SECCIO DE VESTITS D'HOME, diferents formes i teles de gran fantasia, estil anglès, a mida, des de 50 pessetes. SECCIO DE VESTITS ESPORT, en tots els estils, gèneres de gran fantasia, estil anglès, a mida, des de 50 pessetes. SECCIO DE VESTITS D'ETIQUETA: Smoking, Fracs, Jaqués, des de 100 pessetes.

orelles esgarrriades

PER LA REPUBLICA!! El "Centre d'Esquerra Nacional a Catalunya" del Districte X (Poble Nou), ha tramés als diaris la següent nota pregada, que reproduim textualment: "Centre d'Esquerra Republicana a Catalunya del Districte X. A'sabenta a els seus afiliats i simpatijants, que a'ent surtid algunes d'esbirjences amb la reunió General que tingué lloch el dia 24 de març pòse en coneixament; que a'ent arribat a un acord per part dels Alements Directius reampren les sebes tasques polítiques i culturals que tindran efecte an el seu estatge social carrer Luchana núm. 18 baixos." Sobretot les tasques culturals que les re-amprenquin de seguida!!

L'ORDRE PUBLIC

De "La Humanitat" del 27 d'abril: PRECAUCIONS Per ordre del cap superior de policia durant la tarda d'ahir i tot el dia d'avui s'han pres precaucions a diversos indrets de la ciutat. Preguntat el senyor Alvarez Santulano so precaucions preses, com a mesura de precaució, la qual cosa no volia dir que ocorregués res de nou ni que hi haguessin notícies alarmants. Llástima que el redactor d'aquesta notícia no prengués també les seves, de precaucions.

De "La Humanitat" del mateix dia: LLADRES DE GALLINES En una torre del carrer de Canalejas foren detinguts Josep Pérez i Manuel Quintas en el moment que s'acanes. Pel que es desprèn d'aquesta concisa notícia sembla que més aviat es tractava d'uns lladres de gossos.

QUI VOL UN AVI? Certs advocats han rebut una circular que va encapçalada així: GESTION TECNICO-PRACTICA DE NEGOCIOS PUBLICOS. Salsador Torres Cortés, Secretario de Juzgado sin ejercicio. Rambla de Canaletas, 11, 2.ª, 2.ª (entrada por la Sastreteria Modelo) Teléfono 21312. - Barcelona. - Fincas - Herencias - Pleitos. Legitimación de hijos naturales dándoles apellidos, abuelos y padrinos legítimos. No hi tenim res a dir. Sols una cosa: l'entrada per la Sastreteria Modelo, volem dir que no seria més pròpia per la Presó del mateix nom?

LLADRES DE VAIXELLS De "La Vanguardia" del dia 3 del mes que som: Por noticias particulares hemos sabido que durante la travesia de Buenos Aires a Europa, en pleno Atlántico, se cometió un importante robo de dinero y vapores a bordo del paquebot italiano "Conte Grande". Però, qui li fa dur vapors a un paquebot!

CAMISERIA I SASTRERIA ULTRAMODERNA. DANIEL'S RAMBLA CATALUNYA, 13

—Això deixa parat!...

Tranquil·litat i democràcia

El Full Oficial que va sortir l'endemà de la Festa del Treball portava una extensa informació madrilenya de la diada. Ens explicava el que havia passat, o sigui, el que no havia passat, anava d'ací per allà, recollia informacions i, sobretot, publicava declaracions. Entre aquestes, les més interessants eren les del ministre de la Governació, que diu que digué:

—Estic segur que a França no s'ha celebrat la festa d'avui amb tant d'ordre i amb tant d'entusiasme com s'està celebrant a Espanya, i ben especialment a Madrid. Cal tenir en compte que França és un país democràtic; doncs bé, és molt possible que no hagin tingut aquesta normalitat tan insuperable com la que tenim nosaltres. Això vol dir, si no anem errats, que ací ja està bé d'ésser un país com és i que és millor que sigui així que no pas un país democràtic com França. Tots plegats tenim més tranquil·litat.

El Canadà i Sud-Africa no volen que Anglaterra disposi d'ells en cas de guerra.

Quan Anglaterra està de peiga, fins amb els "dominions" ensopega.

Al Parc hi ha estruços.

I en altres llocs que no són el Parc, també.

A França es parla molt de Topaze i de Stavisky.

Aquí no se'n parla, però ja se'n parlarà.

Per fi s'ha trobat un amic del senyor Melquiades Alvarez.

Males llengües asseguruen que encara en té dos o tres més.

Però no s'ha comprovat.

Ara faran Fanny en film.

Bones llengües asseguruen que encara no s'ha fet d'altra manera.

Els nens Corma s'han fet de la Joventut de la Lliga.

Ara els Ajuntaments de 40 regidors en tindran 49.

Veurem regidors fantasma?

Per molt que es mediti, sempre es treu la mateixa solució; els mitjons Mollfort's són els millors. Salvador Perarnau ha guanyat la flor natural perquè va escriure la seva poesia damunt paper de barba.

Finalment, s'ha fet justícia

L'homenatge a l'Emiliano No serem pas nosaltres els qui deixarem passar per alt la solemne celebració de l'homenatge a l'Emiliano Iglesias que tingué lloch divendres passat al Palace Hotel de Madrid. Hi assistiren dos mil comensals. (Els aficionats a l'estadística faran bé d'apuntar-se aquesta xifra.

No hi mancaven, ben entès, ni ministres, ni exministres, ni el senyor Jesús Ullé, digne representant del senyor Pich i Pon, ni el senyor Royo Villanova. És a dir, no hi mancava ningú dels qui hi havien de mancar. Tant és així, que a les postres fou llegida la següent carta:

"Querido Emiliano: Tenme como presente en el acto que en honor tuyo realizan hoy nuestros amigos, y como no faltarán suspicaces que comenten mi ausencia, para explicarla y justificarla me atengo a lo que tú mismo pienses y digas. Habla por mí toda una vida de fraternal solidaridad y alguna vez de paternal indulgencia, como cumple siempre a quien tuvo, con la gloria de la dirección, el honor de la responsabilidad cerca de sus amigos predilectos, a los que jamás abandonó, ni en buena ni en mala fortuna. Y cuando levantes hoy la voz y la copa para dar expresión a tus sentimientos, acuerdate que puedes hacerlo desde una altura a la que te han elevado juntos tus merecimientos y mi voluntad de no dejarte entregado, en horas aciagas, a los odios enemigos, y mi culto invencible a un sentimiento de equidad y justicia que no ha destallecido jamás. De pie, sobre tan alto y tan noble pedestal, continúa sirviendo a nuestros ideales de siempre, y en justa reciprocidad, olvida y perdona.—A. Lerroux."

La Irene Polo ha descobert Eivissa. Quina manera de comprar metre en Miquel Capdevila!

SALA PARÉS EXPOSICIONS DE PINTURES FRANCESC GALI I MARTI VIVES VENDA D'UNA COLLECCIO DE PINTURA CATALANA

Restaurant "Glacier" POLLASTRO ALLO SPIEDO BOTA MÁGICA 30 ANYS VISITEU EL RESTAURANT DE MODA "GLACIER" Rambla del Mig, 19 Plaça Francesc Macià, 3 Telèfon 22503 BARCELONA

LA BORSA LA VIDA

Table with 2 columns: Company Name and Value. Includes entries like Destructora de Poble, S. A., Reconstructora de Poble, Generalitat de Catalunya, etc.

La Borsa del país commemora aquests dies el crack de Destructora de Poble, Societat Anònima, esdevingut fa cent anys i en una mena de 6 d'octubre artístic. Reconstructora de Poble, que va fer-se càrrec de l'actiu i el passiu d'aquella important col·lectivitat, s'ha passat una sèrie d'anys fent uns negocis ruinosos i sense cap mena d'influència a Borsa. Darrerament el president del consell d'administració ha aconseguit que els valors de la societat fossin cotitzats com es mereixen i sembla que, per fi, es va de dret a la consolidació dels Poble. Cosa que celebrariem, màxim tenint en compte que en Torresky no hi haurà ficat cullerada. Gràcies a Déu. Amen. La cotització política és molt censurada. Amb motiu del qual callarem com uns morts. Els números parlen per nosaltres. Esportivament: Hoquei. Basquet i Futbol mantenen les posicions, però no prosperen. Ja ho hem dit: Hoquei. Doncs, O. K.

MERCAT D'OCCASIONS Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes TOT D'OCCASIO Corts, 414-Tel. 30422

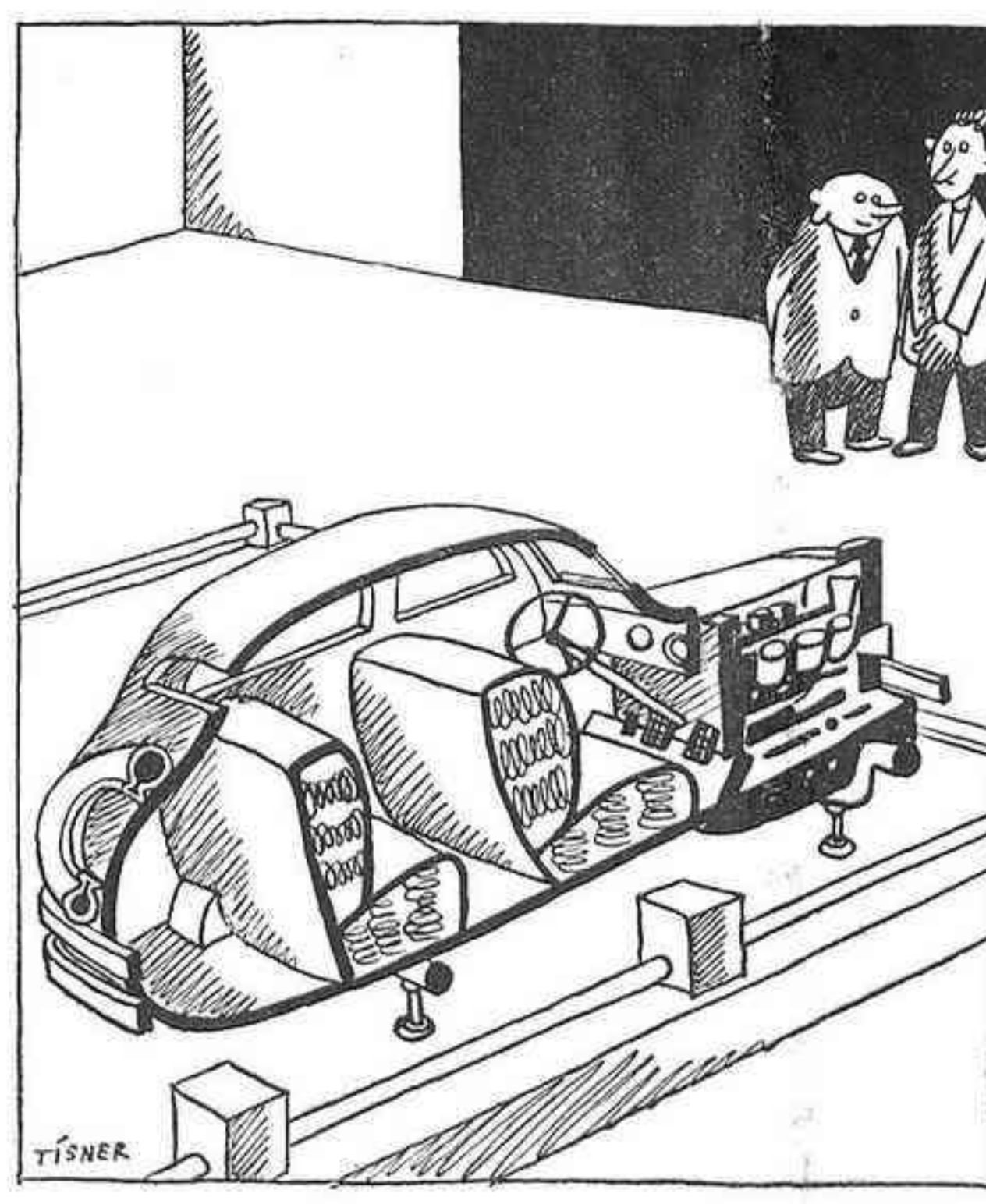
FRIVOLITATS

Diàleg caçat al vol: —Ai, senyora Rosalia, cregui que és un llibrot d'allò més indecent! —Vol dir? Doncs, a mi, el meu marit va dir-me que es podia llegir. —I ara, però què diu! Si només cal llegir el títol: Les nalgues roges.

El poeta Salvador Perarnau ha augmentat el preu dels seus autògrafs en un 25 per cent.

CAMISES ALTA NOVELTAT ASSORTIT MAXIM SEMPRE DANIEL'S

Imp. Industrial.—Aribau, 133. Redacció i Administració: Mendizábal, 22

—Mira: es veu que venen els automòbils a llesques!